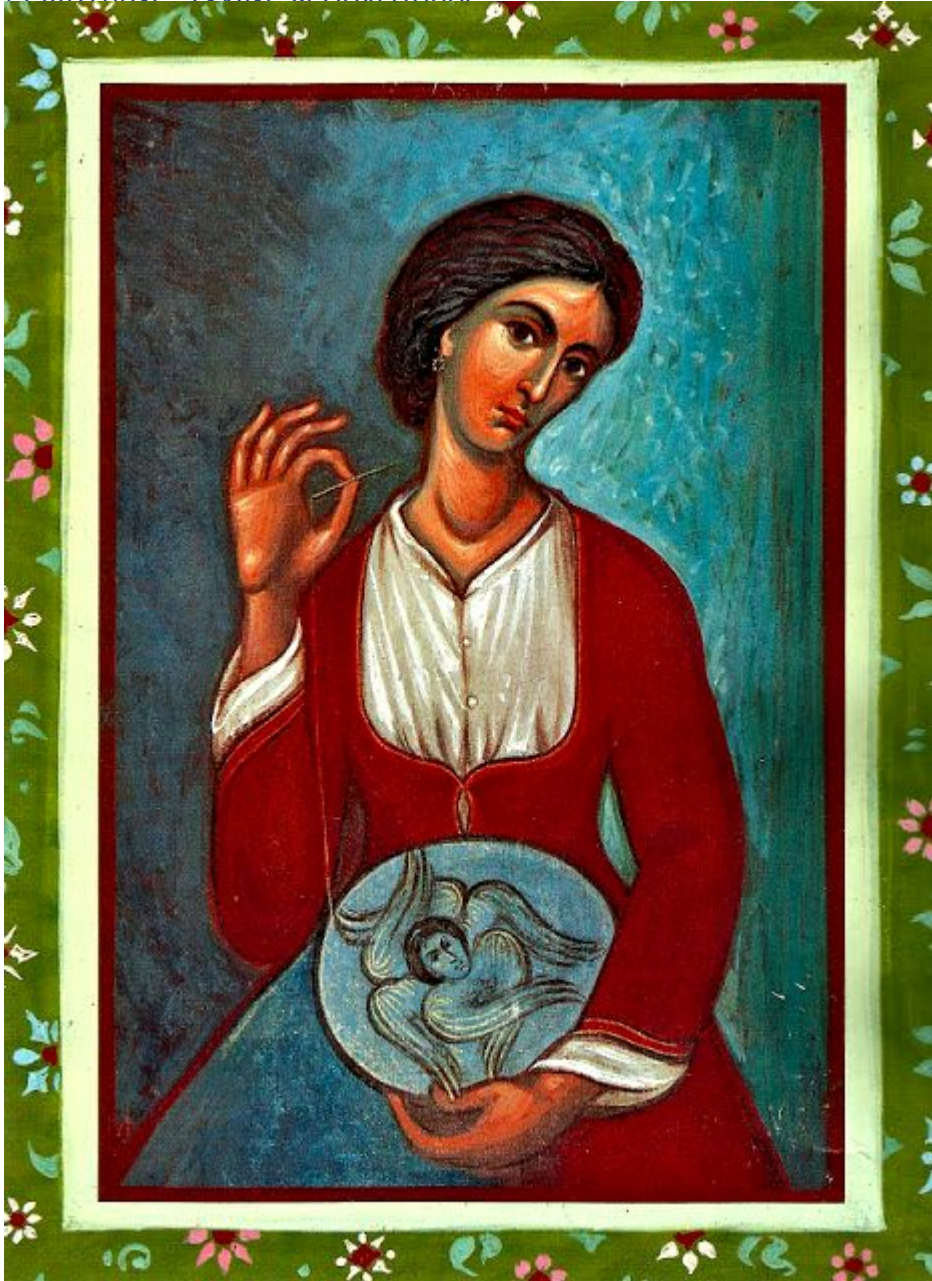

Η Μαρουδιά: Ένα παλιό διήγημα από τη Κύπρο

(Επιστήμη, Τέχνη & Πολιτισμός)

Εξέβηκε μια πρωίαν ο

Χάροντας να πάει να γυρίσει τα χωριά για να ήβρει ανθρώπους να πάρει μετά του στον Άδη. Πήγε και κτύπησε την πόρτα της Μαρουδιάς. Η Μαρουδιά ήταν κεντήτρα σπουδαία στον τόπο μας. Χιλιάδες μεταξωτά υφαντά κι ολόπλουμα μαντήλια πέρασαν από τα χέρια της. Ακόμη και χρυσοκέντητα εκκλησιαστικά άμφια, Επιτάφιοι, και ποδιές των εικόνων. Ακούστηκε η φήμη της σ' όλη την Πάφο,

ως πέρα στη Χώρα.

Ήρθε ο Χάροντας κι έσεισε το ξεπόρτι της, σείστηκε η αυλή της και το σπίτι της, ως και η μονή της. Πετάχτηκε πάνω:- Ποιός έινι ; - Άνοιξε, κόρη Μαρουδιά, λαλεί της ο Χάροντας, ήρθα για να σε πάρω.- Δεν είμαι ακόμα έτοιμη, λαλεί του εκείνη, έχω δουλειές στη μέση.- Και ποιές ειν' οι δουλειές σου; Την ερωτά.- Έχω να κτίσω εκκλησίες, να κτίσω μοναστήρια. Έφυγε ο Χάροντας. Αμέσως εκείνη έπιασε δουλειά. Έφερε μαστόρους, πρωτομαστόρους, και πλήθος μαθητάδες. Έκτισε εξήντα εκκλησιές κι εξήντα μοναστήρια. Μια μέρα ξαναγύρησε ο Χάροντας.- Τέλειωσες τις δουλειές σου, Μαρουδιά, να πάμε;- Έχω δουλειές ατέλειωτες κι άλλες αρχινεμένες... του απαντά αυτή.- Και ποιές είναι τώρα οι δουλειές σου;- Φέρνω νερά τρεχάμενα να πίνουν οι διαβάτες.- Ο Χάροντας δεν είπε τίποτα κι έφυγε. Έβαλε τότε τους μαστόρους η Μαρουδιά να κτίσουν βρύσες στα χωριά, στες στρατές, να πίνουν οι διαβάτες νερό, να ξεκουράζονται. Έκτισε εξήντα βρύσες και εξήντα γιεφύρια. Μόλις τέλειωσε, νάσου τον Χάροντα κι ανέφανε ομπρός της.- Άνου να πάμε, Μαρουδιά.- Μην με εξαργείς Χάροντα και έχω δουλιές ανέγγιχτες, έργα πολλά που περιμένουν τέλειωμα.- Και ποιές είναι πάλι οι δουλειές σου κοκόνα Μαρουδιά;- Αρχισα και αναγιώννω μωρά έσσω μου Χάροντα. Μην μου ξηντιλιείς τώρα τη ζωή μου. Και αυτή τη φορά ο Χάροντας έφυγε άπρακτος. Πήρε τότε η Μαρουδιά, μωρά ορφανά, φτωχά, άρρωστα, και τα φρόντιζε στο σπίτι της να μεγαλώσουν, να μπορούν να δουλέψουν. Πήρε και μαθήτριες και τις μάθαινε την κεντητική.

Πέρασαν λίγα χρόνια, μεγάλωσαν το παιδιά, έμαθαν την κεντητική οι μαθήτριες, και ήρθε πάλι ο Χάροντας.

- Σήκου να πάμε, Μαρουδιά.

- Οι δουλιές μου πολλυνίσκουν Χάροντα. Έχω πολλά να κάμω. Έχω να δω τον κύρη μου, την μάνα μου, που δεν τους τίμησα όπως έπρεπε, τους αντιπολογήθηκα, τους είπα λόγια πικρά... και με τον αδελφό μου έχουμε έχθρα.

Έτσι έφυγε ο Χάροντας.

Η Μαρουδιά πήγε τότε στο σπίτι της το πατρικό. Φίλησε το χέρι του κυρού της, έπεσε στην αγκάλη της μάνας της, και συγχωρέθηκε με τον αδελφό της. Μόλις γύρισε στο σπίτι της, βρήκε τον Χάροντα στο ξεπόρτι της να την περιμένει.

- Έλα να πάμε, Μαρουδιά, λαλεί της πάλι ο Χάροντας.

- Έχω ένα μαντήλι μεταξωτό για σένα να κεντίσω, του λέει η Μαρουδιά.

- Να το κεντίσεις, αμμά πότε να το γυρέψω; Την ρώτησε ο Χάροντας.

- Όταν περάσουν εξήντα Σάββατα και εξήντα Κυριακές, θα το τελειώσω και έλα να το γυρέψεις, του είπε η Μαρουδιά.

Κέντα, κέντα ψιλοβελονιά, ψιντροδουλειά, πάνω σε μεταξωτό μαντήλι, πέρασε ο καιρός, το μαντήλι τέλειωσε και ήρθε ο Χάροντας. Ξεδιπλώνει το μεγάλο μαντήλι,

το ' βαλε στα γόνατα του.

Η Μαρουδιά είχε κεντήσει, μάνα μου, ' κει πάνω όλες τις οφορφιές του κόσμου: τον ουρανό με τ' άστρα, τον ήλιο και το φεγγάρι, τη θάλασσα με τα ψάρια και τα καράβια, τη γη με τα όρη, τα δέντρα και τα λουλούδια!

Θαύμασε ο Χάροντας, λυπήθηκε, δάκρυσε:

- Θωρώ σ' εσένα και θωρώ και τα έργα σου και λυπούμε, μα ίντα να σου κάμω; Είναι προσταγή από τον Άδη να σε πάρω.

- Παρακαλώ σε , Χάροντα, του λέει η Μαρουδιά, χάρισε μου τριάντα μέρες ακόμα.

- Εσύ μου ζητάς ακόμα τριάντα μέρες, εγώ σου δίνω ακόμα τριάντα χρόνια. Έλα δώσε μου το χέρι σου ν' αποχαιρετιστούμε.

Η Μαρουδιά τον πίστεψε, και μόλις του έδωσε το χέρι της, και τον άγγιξε, αυτός πήρε την ψυχή της, γιατί είχε αγγίξει τον θάνατο.

Ο Θεός την λυπήθηκε γιατί η Μαρουδιά αγαπούσε τόσο πολύ την ομορφιά του κόσμου που έπλασε, και την έκεμε ένα πλουμιστό ζώφιο που το λένουν Μαρουδιά.

Το παίρνουν στα χέρια τους τα παιδιά και τραγουδούν: «πέτα, πέτα Μαρουδιά με τα κόκκινα βρακιά».

Στη Κύπρο είναι γνωστή και ως «παπα(δ)ούρα» όπως λέγει και το τραγούδι » παπαούρα, παπαούρα, πιασ'τα ρούχα σου και βούρα», αλλά σε άλλα μέρη την λένουν και παπαδίτσα ή πασχαλίτσα.

Κυπριακό Λαϊκό Διήγημα. Καταγράφηκε από τον Χαράλαμπο Επαμεινώνδα

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr